

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

De Tovenaar van Oz: De Tornado (1/24)

Dorothy woonde midden op de grote prairies van Kansas, met oom Henry, die boer was, en tante Em, de boerin. Hun huis was klein, want het hout om het mee te bouwen moest vele kilometers per wagen vervoerd worden. Er waren vier muren, een vloer en een dak, die één kamer vormden; en deze kamer bevatte een roestig uitziend fornuis, een aanrecht voor de afwas, een tafel, drie of vier stoelen en de bedden. Oom Henry en tante Em hadden een groot bed in de ene hoek, en Dorothy een klein bed in een andere hoek. Er was geen zolder en geen kelder – behalve een klein gat dat in de grond was gegraven, een zogenaamde tornado-kelder, waar het gezin naartoe kon gaan voor het geval er een van die grote wervelwinden zou opsteken, krachtig genoeg om elk gebouw op zijn pad te verpletteren. Je kon het bereiken via een luik in het midden van de vloer, van waaruit een ladder naar het kleine, donkere gat leidde.

Toen Dorothy in de deuropening stond en om zich heen keek, zag ze niets anders dan de grote grijze prairie aan alle kanten. Geen boom of huis doorbrak de brede uitgestrektheid van het vlakke land dat in alle richtingen tot aan de rand van de hemel reikte. De zon had het geploegde land tot een grijze massa gebakken, waar

kleine scheurtjes doorheen liepen. Zelfs het gras was niet groen, want de zon had de toppen van de lange bladen verbrand totdat ze overal dezelfde grijze kleur hadden. Ooit was het huis geschilderd, maar de zon liet de verf bladderen en de regen spoelde het weg, en nu was het huis net zo saai en grijs als al het andere. Toen tante Em daar kwam wonen, was ze een jonge, mooie vrouw. Maar de zon en de wind hadden ook haar veranderd. Ze hadden de schittering uit haar ogen gehaald en er een sober grijs van gemaakt; ze hadden het rood van haar wangen en lippen gehaald, en ze waren nu ook grijs. Ze was mager en glimlachte nooit meer. Toen Dorothy, die een wees was, voor het eerst bij haar kwam, was tante Em zo geschrokken van het gelach van het kind dat ze het uitschreeuwde en haar hand op haar hart drukte telkens wanneer Dorothy's vrolijke stem haar oren bereikte; en ze keek nog steeds verbaasd naar het kleine meisje als ze weer iets kon vinden om om te lachen.

Oom Henry lachte nooit. Hij werkte van 's ochtends tot 's avonds hard en wist niet wat vreugde was. Hij was ook grijs, van zijn lange baard tot aan zijn ruige laarzen, en hij zag er streng en plechtig uit en hij sprak zelden.

Het was Toto die Dorothy aan het lachen maakte en haar ervan weerhield net zo grijs te worden als alles in haar omgeving. Toto was niet grijs. Hij was een kleine zwarte hond, met lang zijdeachtig haar en kleine zwarte ogen die vrolijk fonkelden aan weerszijden van zijn grappige, kleine neus. Toto speelde de hele dag, en

Dorothy speelde graag met hem en hield zielsveel van hem.

Vandaag speelden ze echter niet. Oom Henry zat op de drempel en keek bezorgd naar de lucht, die nog grijzer was dan normaal. Dorothy stond in de deur met Toto in haar armen en keek ook naar de lucht. Tante Em was de afwas aan het doen.

Uit het verre noorden hoorden ze het lage gejammer van de wind, en oom Henry en Dorothy konden zien dat het lange gras in golven boog voor de aankomende storm. Er kwam nu een scherp gefluit in de lucht vanuit het zuiden, en terwijl ze hun ogen die kant op draaiden, zagen ze ook rimpelingen in het gras uit die richting komen.

Plotseling stond oom Henry op.

"Er komt een tornado aan, Em," riep hij tegen zijn vrouw. "Ik ga voor de dieren zorgen." Toen rende hij naar de schuren waar de koeien en paarden werden gehouden.

Tante Em liet haar werk vallen en kwam naar de deur. Eén blik maakte haar duidelijk dat er inderdaad een groot gevaar op de loer lag.

"Snel, Dorothy!" schreeuwde ze. "Ren naar de kelder!" Toto sprong uit Dorothy's armen en verstopte zich onder het bed, en het meisje probeerde hem te pakken te krijgen. Tante Em gooide, angstig, het luik in de vloer open en klom de ladder af, het kleine, donkere gat in. Dorothy ving Toto eindelijk en begon haar tante te volgen. Toen ze halverwege de kamer was, klonk er

opeens een luide gil van de wind, en het huis schudde zo hard dat ze haar evenwicht verloor en plotseling op de grond zat.

Toen gebeurde er iets vreemds.

Het huis draaide twee of drie keer rond en steeg langzaam in de lucht. Dorothy had het gevoel alsof ze in een ballon omhoog ging.

De noorden- en zuidenwinden ontmoetten elkaar op de plek waar het huis stond, en maakten het huis precies tot het centrum van de tornado. Midden in een tornado is de lucht over het algemeen stil, maar de grote druk van de wind aan alle kanten van het huis bracht het huis steeds hoger omhoog, totdat het helemaal bovenaan de tornado was; en daar bleef het en werd net zo gemakkelijk kilometers ver weg gedragen als dat je een veer kunt dragen.

Het was erg donker en de wind gierde vreselijk om haar heen, maar Dorothy merkte dat ze vrij gemakkelijk mee bewoog. Na de eerste paar keer ronddraaien, en nog een keer toen het huis flink omviel, had ze het gevoel alsof ze zachtjes heen en weer werd gewiegd, als een baby in een wieg.

Toto vond het niet leuk. Hij rende door de kamer, nu eens hier, dan weer daar, luid blaffend; maar Dorothy zat doodstil op de grond en wachtte af wat er zou gebeuren.

Een keer kwam Toto te dicht bij het open luik en viel erin; en eerst dacht het kleine meisje dat ze hem kwijt was. Maar al snel zag ze een van zijn oren door het gat omhoog steken, want de sterke luchtdruk hield hem overeind zodat hij niet kon vallen. Ze kroop naar het

gat, pakte Toto bij zijn oor en sleepte hem weer de kamer in, waarna ze het luik sloot zodat er geen ongelukken meer konden gebeuren.

Uur na uur verstreek en langzaam kwam Dorothy over haar schrik heen; maar ze voelde zich heel erg alleen, en de wind gierde zo luid om haar heen dat ze bijna doof werd. Aanvankelijk had ze zich afgevraagd of ze verpletterd zou worden als het huis naar beneden zou storten; maar naarmate de uren verstreken en er niets vreselijks gebeurde, maakte ze zich geen zorgen meer en besloot ze rustig af te wachten en te zien wat de toekomst zou brengen. Eindelijk kroop ze over de wiebelende vloer naar haar bed en ging erop liggen; en Toto volgde en ging naast haar liggen. En ondanks het heen en weer zwaaien van het huis en het gejammer van de wind sloot Dorothy al snel haar ogen en viel in een diepe slaap.

